

Nr 81.

Av herr **Mannerskantz m. fl.**, om anslag till truppförbandshundgårdar vid vissa regementen.

I skrivelse den 6 november 1942 hemställde arméförvaltningen om medel till uppförande av truppförbandshundgårdar vid samtliga infanteri- och kavalleriregementen samt trängkårer. Framställningen föranledde icke någon Kungl. Maj:ts åtgärd. Då behovet av sådana hundgårdar emellertid påvisades vara mycket stort, inkom arméförvaltningen den 22 april 1943 med förnyad framställning, varvid föreslogs, att begärda medel skulle uppdelas på tvenne budgetår, samt att för budgetåret 1943/44 skulle anvisas ett belopp av 174 000 kronor till hundgårdar åt de nio stycken truppförband — i första hand norrländska — där behovet ur bl. a. djurskyddssynpunkt måste anses vara särskilt trängande. I enlighet härmed äskade Kungl. Maj:t ävenledes nyssnämnt belopp för budgetåret 1943/44, varemot riksdagen intet hade att erinra.

Arméförvaltningen har nu, i enlighet med sin ovannämnda skrivelse den 22 april 1943, hemställt, att de för uppförande av återstående hundgårdar erforderliga medlen, kr. 181 000:—, måtte ställas till förfogande under budgetåret 1944/45. Statsrådet och chefen för försvarsdepartementet har, ehuru han ansåge vissa skäl kunna anföras för bifall till det framlagda förslaget, dock icke funnit sig kunna tillstyrka, att medel för närvarande beräknades för detta ändamål.

Av olika myndigheter på sin tid gjorda utredningar ha samstämmigt givit vid handen, att fasta, delvis uppvärmbara hundgårdar, med såväl vinter- som sommarbonade boxar, kokplats, förråd, sjukbehandlingsrum och vaktrum för hundskötare m. m., äro oundgängligen erforderliga för de truppförband, som på grund av den nya krigsorganisationen redan under fredstid få ett större eller mindre antal tjänstehundar sig fast tilldelade. Det synes därför icke blott synnerligen önskvärt, utan även nödvändigt, att det av de militära myndigheterna planerade, successiva förseendet av samtliga tjänstehundtilldelade truppförband med fasta hundgårdar — som under året dessutom påbörjats beträffande Jämtlands fältjägerregemente, Södra skånska infanteriregementet, Dalregementet, Hälsinge regemente, Bohusläns regemente, Norrbottens regemente, Västerbottens regemente, Västernorrlands regemente och Norrlands dragonregemente — icke nu avbrytes, då detta utan tvivel måste komma att i hög grad försvåra och under viss del av året måhända helt omöjliggöra den tjänstehundutbildning, som nu överallt kontinuerligt pågår. Det hade under tidigare utredningar ifrågasatts, huruvida icke de klimatiska förhållandena eventuellt skulle medgiva, att hundgårdarna vid truppförbanden i de södra och mellersta delarna av landet gjordes av enklare

beskaffenhet, utan uppvärmning och med enbart lösa hundkojor. Det framhölls emellertid då uttryckligen av bl. a. överfältveterinären, att detta ur djurskyddssynpunkt icke vore försvarbart med hänsyn till de stränga vinturar, som alltfört understundom rådde även i de sydligare landsdelarna. Det har även från militärt håll framhållits — vilket ytterligare torde böra understrykas — att försvarets tjänstehundorganisation till mycket stor del bygger på och är beroende av den hundägande allmänhetens frivilliga avstående för kortare eller längre tid av sina hundar till utbildning vid de militära förbanden, och det måste då ordnas så, att dessa hundar, som vid inkallandet ofta äro otränade och ovana vid mera karga förhållanden, icke redan från början utsättas för en hälsovådlig uppställning. Det är även känt, att klagomål i förberörda hänseende vid flera tillfällen framställt från enskilda hundägare, vilka klagomål tyvärr i viss utsträckning måst anses vara berättigade, då uppställningsförhållandena för hundarna på grund av brist på medel på flera håll hittills icke kunnat göras tillfredsställande.

Arméförvaltningens medelsframställning för budgetåret 1944/45 gäller kr. 181 000: — till hundgårdar åt återstående tio infanteriregementen, två kavalleriregementen samt de fyra trängkårerna. Enligt vad som inhämtats lär emellertid tjänstehundtilldelningen och den därmed förenade utbildningen komma att omläggas och delvis inskränkas vid trängkårerna, vadan uppförandet av hundgårdar vid dessa tills vidare skulle kunna anstå. Det av arméförvaltningen begärda anslaget skulle därför kunna minskas med de för trängkårerna beräknade medlen, kr. 33 200: —, till kr. 147 800: —, eller i runt tal kr. 148 000: —. Rörande behovet av detta anslag torde emellertid ingen tvekan kunna råda, då såväl krigs- som fredsbehovet av hundar till övriga, ovan nämnda truppförband är fullt klarlagt och även fastställt. Hundtilldelning till nämnda förband är även gjord, och utbildningen pågår överallt, ehuru väl med de stora svårigheter och olägenheter, som ovan påpekats härrörande från den hittills rådande bristen på fasta hundgårdar.

På grund av det sålunda anförda hemställes,

att riksdagen ville, i enlighet med arméförvaltningens förslag av den 22 april 1943 och enligt de kostnadsberäkningar, som däri gjorts för varje särskilt truppförband, för budgetåret 1944/45 bevilja ett anslag om 148 000 kronor till uppförande av truppförbandshundgårdar vid Värmlands regemente, Livregementets grenadjärer, Livgrenadjärregementet, Norra skånska infanteriregementet, Upplands regemente, Kronobergs regemente, Jönköping-Kalmar regemente, Älvsborgs regemente, Hallands regemente, Gotlands infanteriregemente, Livregementet till häst och Livregementets husarer.

Stockholm den 19 januari 1944.

Axel Mannerskantz.

C. P. Wahlmark.

Nils Holmström.

Fritjof Ekman.

Carl Beck-Friis.